

Environmentální pobyt

14. a 15.5. jsme se stejně jako 8. B účastnili environmentálního pobytu v Beskydech. Během něj jsme si dali „pořádně do těla“, protože jsme hned první den šlapali na Lysou horu. Bylo to úžasné, každý si nasadil své tempo a vzájemně jsme se podporovali, když už někdo nemohl.

Bohužel nám nepřálo počasí. Byla zima, uprostřed výšlapu začalo pršet, a to nám značně ztížilo cestu, ale i přesto jsme dorazili na vrchol za necelé tři a půl hodiny. Tam jsme se schovali před zimou do velmi útulné hospůdky, kde jsme se ohřáli polévkou a čajem. Když jsme si odpočinuli, vydali jsme se zpět dolů do hotelu KAM v Malenovicích. Večer nás pak čekal táborák, ale moc jsme si ho neužili, protože jsme byli strašně unavení.

Druhý den jsme vyrazili na farmu k paní Zielinské, kde jsme se mohli projet na koních. Bylo už hezky, a tak jsme si to pořádně užili. Odpoledne jsme se vrátili vlakem do Ostravy, a jak jsem zjistila na druhý den, všichni byli tak unavení, že si šli hned lehnout.

Autorka: Aneta Havlíková, 8. A

Rozhovor s panem školníkem Hulou

- **Líbí se Vám práce ve škole?**
Líbí se mi. Vždy jsem chtěl být školníkem.
- **Pracoval jste už někdy ve škole?**
Ne, nepracoval. Pracoval jsem ve státních službách – pro ministerstvo vnitra.
- **Jaké máte v práci povinnosti?**
Otevřu všechny třídy, potom otevírám školu, kontroluju závady a drobná údržba. V současné době ale strávím více času na vrátnici.
- **Co nejčastěji opravujete?**
Kliky, vodovodní baterie a židle.
- **Chtěl byste učit?**
Chtěl jsem jako mladý. Teď už ne.
- **Jaké předměty se nejvíce ztrácí, nacházejí?**
Nejčastěji oblečení, klíče a přívěsky.
- **Jaké jsou vaše koníčky?**
Cyklistika, práce na zahradě, 4 vnoučata.
- **Zbývá Vám na ně ještě čas?**
Ano, o víkendech a odpoledne.
- **Chtěl byste něco vzkázat dětem?**
Aby si víc hlídaly své věci.

Děkujeme za rozhovor.

Ptal se : Jan Kaňok, 7. A

Rozhovor se spolužačkou Klárou Grygarovou

- **Co ráda děláš ve volném čase?**
Tančím Disco Dance.
- **Jak dlouho tančíš?**
Už od malička, ale závodně 4 roky.
- **Kde tančíš?**
V DIDEANCE Ostrava ve Výškovicích.
- **Byla jsi už na nějaké soutěži?**
Ano, už je ani nespočítám. Pár jsme i vyhrály.
- **Jaký nejvyšší titul jste získaly?**
Titul Mistři světa v malých skupinách juniorů na soutěži Ostravská vločka.
- **Kdo všechno může v DIDEANCE tančit?**
Tančín u nás v DIDE může každý od tří do asi 20 let. Holky i kluci.
- **Kolik tě takový tanec stojí?**
Docela dost. Na měsíc 450 Kč + jedenkrát za rok kostým asi za 1000Kč.
- **Máš ještě další koníčky?**
Ano, od školky dělám keramiku. Ale mám ráda také sport všeho druhu - v televizi, na živo nebo jej provozovat.

Děkujeme za rozhovor.

Ptala se: Anna Chytilová, 7. B

Rozhovor se spolužačkou Magdalénou Lukšovou

- **Co ráda děláš ve volném čase?**
Věnuji se agility.
- **Co to vlastně je a co tě na agility baví?**
Překážky pro psy. Baví mě to, protože se tam sportuje a věnuji se svému psu.
- **Jakého máš psa a jak se jmenuje?**
Je to kříženec a jmenuje se Aki a jsou mu dva roky.
- **Jak dlouho se už agility věnuješ?**
Asi rok a půl.
- **Kam chodíš trénovat, kde nejbliže je to možné?**
V Ostravě-Zábřehu nebo v Třebovicích.
- **Kolik ti to zabere času a je to drahý koníček?**
Zabere to hodinu denně a za 12 lekcí zaplatíte 1000 Kč. Dá se v tom i závodit.
- **Chodíš také na psí výstavy? Kam?**
Chodím. Byla jsem asi 4x ve Staré Vsi.

Přeju hodně štěstí ve výcviku Akiho a děkuju za rozhovor.

Ptala se: Darja Zahumenská, 7. B

Zayferus

Dne 20. 5. navštívila naši školu společnost Zayferus, která se zabývá ochranou dravých ptáků. Žáci od 1. po 9. třídu včetně dětí ze zdejší školky se vtipnou formou dozvěděli vše podstatné ze života dravců a sov. Pro pozorné žáky byla také připravena soutěž o zajímavé ceny s tematikou dravců. Poté následovaly letové ukázky. Žáci si prohlédli v letu orla, luňáka, supy či nezbedné kousky karančete. Někteří žáci si měli možnost vyzkoušet také roli sokolníků a vypustit některé dravce či přivolat je zpět. Přestože počasí akci příliš nepřálo, žáci si představení pěkně užili a svou přítomností na akci podpořili ochranu dravých ptáků.

Autorka: Mgr. Lucie Křiváková

Sportovní dopoledne

Dětský den jsme oslavili ve sportovním duchu. Dopoledne

29. 5. žáci druhého stupně plnili netradiční disciplíny jako hod batohem, skok pozadu nebo trpasličí chůze. Zábavné aktivity si připravili studenti Ostravské univerzity a s jejich realizací jim pomáhali žáci devátých ročníků. Všichni splnili připravené úkoly s velkým nasazením. Nejúspěšnější třídou se stala 8. B, druhé místo obsadila

třída 8. A a na třetím místě se umístila 7. B.

Vítězové v jednotlivých disciplínách i vítězné třídy získali za své skvělé výkony diplomy a sladké odměny, které byly zakoupeny z peněz Sdružení rodičů. Počasí nám přálo, a tak jsme si dopoledne pěkně užili.

Autorka: Mgr. Eliška Chrástecká

MS v hokeji

V úterý 12. 5. Se naše škola zapojila do akce Ostrava fandí hokeji. Jeli jsme se podívat na zápas MS v ledním hokeji Norsko versus Bělorusko, který se konal v ostravské ČEZ Aréně. Atmosféra byla skvělá, všude fanoušci, a to napětí. Zápas vyhrálo Bělorusko 3:2. I když naše škola fandila Norům, nevadilo nám, že nakonec prohráli.

Máme totiž zážitek do konce života.

Autoři: Markéta Hrabcová a Tomáš Hořínek ze 7. B

Zážitkový den

Ve čtvrtek 18.6. k nám přijeli lidé společnosti Tenebrae fascarum, kteří pro nás připravili zážitkový program na téma Hobbit. Celý den jsme tak hráli spousty her na utužení třídních vztahů a zároveň jsme prožívali úžasné dobrodružství Bilba Pytlíka a Thorinovy společnosti. V jedné hře jsme měli běhat pro „materiály“, které představovaly žetony a tvořit z nich věci na překonání Mlžných hor. Všichni do té hry byli tak zaujatí a soustředění, že když odpískali konec a řekli nám, že jsme

běhali hodinu a půl, nikdo jim to nechtěl uvěřit. Všichni jsme si to moc užili.

Autorka: Aneta Havlíková, 8. A

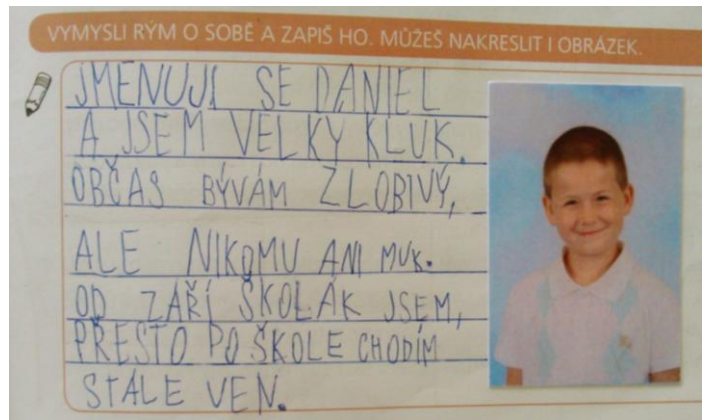
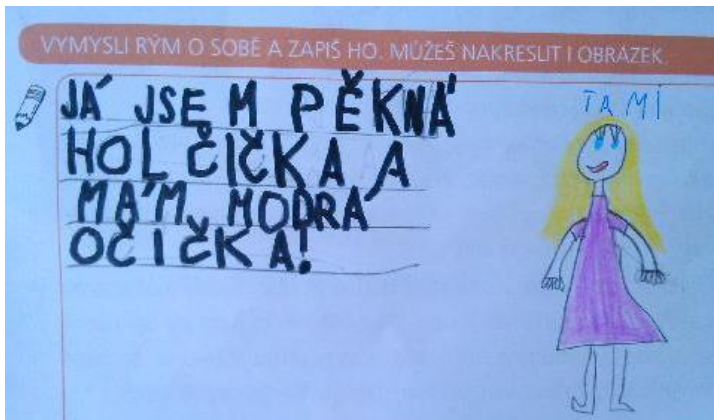
Jak vznikly kartáčky a zubní pasta

Kdysi dávno neměli lidé kartáčky a ani zubní pastu. Umíte si to představit? Chudáci, měli černé a velmi bolavé zuby. A to se přestalo líbit Petrovi. Řekl si: „Zuby se v tomhle určitě chovají jako tělo. Když je umyjeme, budou hezké a čisté, voňavé a určitě nebudou bolet. A tělo myjeme čím? No přece vodou, mýdlem a kartáčem. To je ono!“

V té chvíli vyrazil najít svůj kartáč a tiše jej pozoroval. „Hmm...“ pomyslel si, „na zuby je tenhle kartáč moc veliký. Nevlezl by se mi do úst. Musím ho zmenšit.“ A to také udělal. Vyrobil malý kartáč a zarazil se: „No jo, ale teď se mi bude špatně držet. Udělám mu držák.“ A to také uskutečnil. Vymyslel tak nový předmět. Protože to byl malý kartáč na dřívku, pojmenoval ho kartáčkem. Ale to mu ještě nestačilo: „Přece se nesprchujeme jenom vodou, ale i mýdlem. Ale to by nechutnalo dobře. Musí to být něco jiného. Začal tedy míchat různé směsi, až vytvořil ideální pastu. Díky Petrovi máme tedy dodnes zubní kartáčky a zubní pastu.

Autorka: Markéta Hrabcová, 3. A

Pár veršů z 1. A

Autoři: Tamara Studničková a Daniel Naivert z 1. A

Autoři: Alžběta Aujezská, Magdaléna Tomášková a Matěj Ciesar z 1. A

Spíš zemřít, než zklamat důvěru

Zažili jste někdy ten podivný pocit, když se na vás dívá ten, jehož důvěru jste zklamali? Ty vyčítavé oči, zvláštní řeč těla? Podivný, téměř až ironický, tón hlasu? Pokud ne, buďte rádi.

Co vás vede ke zklamání něčí důvěry? Často ani my sami nevíme. Zapleteme se do spleti vztahů, problémů a jejich správná řešení často nejsou anebo stojí skryta daleko v dále. Ze svých zkušeností vím, že když se pak rozhodnete tuto situaci řešit rychle, anebo i pomalu, s ohledem na ostatní, vždycky tu bude někdo, kdo bude zraněn. Anebo vy sami. Jedny z největších obětí, které často padnou, jsou naši přátelé a jejich důvěra v nás. Pocítila jsem už zklamání, které ten dotýčný může zažít, ale i ten podivný pocit, když se díváte do očí někomu, jehož důvěru jste zklamali. Závidím člověku, který nic necítí a je mu to úplně jedno. Já jsem na to asi příliš slabá. I tak jsem se v průběhu let naučila, že nemohu všem vyhovět. Že nemohu být taková, jak jednotliví lidé chtějí. Pak si člověk musí dobře rozmyslet, kdo za to stojí a kdo zase ne. I tak, ten divný pocit, ať už u vašeho srdce nebo ve vašem žaludku, se vždy na chvíli objeví. A vy můžete jen doufat, že vaše volba byla správná.

Dokáže člověk získat důvěru zpět? Těžko říct. Je to těžší než poprvé, ten druhý má jakýsi strach, že ho znovu zraníte a zklamete. Je to běh na dlouhou trať, ale v cíli na vás čeká odměna, která za to stojí. Proč tedy občas selžeme a zklameme? Občas to děláme nevědomky, občas chceme udělat to, co si myslíme, že je nejlepší a naše nejbližší v průběhu zklameme. Nevidíme, neslyšíme, ale když procitneme, přepadá nás hrůza nad pohledem, co jsme způsobili. Pak jen můžeme prosit o odpuštění a znovu budovat to, co jsme ztratili. Mezitím i důvěru.

A co si myslím já? Důvěra je něco, co si člověk získává velkou pílí a po dlouhý čas. Důvěra je něco, co nezíská jen tak někdo kolem nás. A přítelem, si myslím, můžeme nazývat jen toho, kdo jí má. A proto zemřu, než abych zklamala důvěru lidí, kterých si vážím a mám je ráda.

Autorka: Danka Lyčková, 9. B

Moje třída před zrcadlem

Postavte před zrcadlo naši třídu a co asi uvidíte? Před tím jste nás nikdy neviděl, neznáte nás, naše charaktery, sny, prostě nic. Takže vy asi uvidíte bandu deváťáků, kteří se mezi sebou vesele baví, občas zavtipkují na něčí účet nebo se začnou postrkovat.

Jak už jsem říkal, naše třída vypadá při letmém pohledu jako každá jiná. Zkuste si ji však trochu blíže prohlédnout. O přestávce je rozdělena na skupinky. Každá si jde po svém a všimá si jen někoho, kdo je zrovna výrazný. Při počtu dvanácti kluků a třinácti holek lze čekat, že bude poněkud divočejší, hlučnější a vulgárnější.

To, jak nás uvidíte, záleží na tom, kdo jste, v jaké situaci se na nás díváte a z jakého úhlu pohledu. Kdyby bylo kouzelné zrcadlo, které by vám povědělo, jací jsme, co si přejeme, na co myslíme, asi byste nás poznali více než samotná paní třídní učitelka. Zvláštnost, která stojí za zmínku, je to, že se kluci čím dál tím častěji přimíchávají mezi děvčata.

A při hodinách? Tam je to většinou stejné jako o přestávkách, soudě podle množství stížností učitelů a učitelek. Samozřejmě jsou hodiny, které probíhají hladce, někdy však chaoticky a hůře zvládatelně, ze kterých třída nevyjde zrovna lehce. Máme také však své klady, většina

děti tam je inteligentních a někteří žáci jsou dokonce v hodině ticho. Rozumně se ale dá domluvit s většinou.

Byl bych rád, kdybych dostal odpověď na následující otázku: „ Jak tuto třídu, i když už jen na pár měsíců, změnit k lepšímu co nejpříjemnější cestou?“

Autor: Radomír Hrabovský, 9. B

Kouzelné křeslo

Moje teta Jiřinka slavila sedmdesáté narozeniny. Při této příležitosti jí vnoučata koupila houpací křeslo, které si moc přála.

Když si teta přivezla křeslo z oslavy domů, vůbec netušila, kam křeslo umístí. První dva dny našlo své místo v kuchyni. Ovšem to mělo své nevýhody. Když se teta na křesle houpala, začalo jí šeptat do ucha: „Vstaň a běž vařit!“ Teta s údivem vykulila oči, že křeslo mluví, ale na to mu odpověděla: „Vařit nebudu, držím dietu.“ Křeslo se urazilo a odstěhovalo se do ložnice.

Večer po zprávách si teta vzala svou oblíbenou knihu a sedla si do křesla. Začela se do napínavého příběhu. Čtení ji skoro uspalo a křeslo ji začalo zase šeptat: „Běž spát do postele.“ Teta si šla lehnout do postele, kde za okamžik tvrdě usnula.

Ráno po snídani se teta rozhodla, že křeslo definitivně přenese do obýváku. Uvařila si kávičku, vzala si vlnu s jehlicemi a usedla do křesla. Pustila se do pletení červených ponožek pro vnučku a zelených pro vnuka.

Pletla až do večera a náhle jí křeslo začalo chválit: „Jsi moc šikovná, Jiřinko!“ Tato pochvala tetu potěšila a tím se ujistila, že je křeslo ve správném pokoji.

Od té doby každé své návštěvě vypravuje, jaké má doma krásné a kouzelné mluvící křeslo. Rozhodla jsem se, že k tetě pojedou na prázdniny a křeslo si „vychutnám“ taky.

Autorka: Barbora Matějová, 6. B

Příběh křesla

Byl večer a Adéla byla moc unavená. Ale do postýlky se jí nechtělo.

Usedla tedy na staré křeslo po babičce. Bylo už sice prosazené a trochu špinavé, ale Adélce připadalo jako výborné místo na odpočinek. Vzala si knížku a chtěla začít číst. Místo toho se ale ozval hlas: „Zdravím.“ Adélka se koukla kolem sebe, ale nikdo jiný než ona v místnosti nebyl. Sedla si na křeslo a dala se do čtení. „Tak haló, zdravím!“ ozvalo se zpoza Adélky. Adélka se otočila a vyjekla. Křeslo se na ni dívalo! „A-Ahoj.“ Pozdravila Adélka a křeslo se usmálo. „Ty jsi Adélka, ta holčička, co má ráda pohádky?“ „Ano.“ odpověděla Adélka a byla ráda, že ji křeslo zná. „Chceš slyšet můj příběh?“ otázalo se křeslo. „Moc ráda. A je zajímavý?“ „To si piš!“ zasmálo se křeslo a začalo vyprávět.

„Začalo to roku osmnáct set devadesát dva, když mě vyrobili. Koupil si mě pan Novotný. Měl čtyři vnoučata, která na mě skákala. Pořád. Až mi jednoho dne praskla pružina. Pan Novák mě opravil, ale už mě nechtěl. A tak mě dal do bazaru. A tam si mě koupil Karel Čapek! Byla to pro mě čest. Když si na mě sedl, vždy jsem mu vyprávělo pohádky jako tobě. Například o pejskovi a kočičce. Tyhle pohádky potom napsal. Tvoje babička byla Karlova kamarádka, a tak jí mě dal. A tak jsem tady.“

„To byl krásný příběh!“ zajásala Adélka, „ale už je moc hodin a měla bych jít spát“ „Tak dobrou noc.“ rozloučilo se křeslo a usnulo.

Autorka: Petra Janíčková, 6. A

Dobrodružství Jimmiho Pocketa

Dobrý den, já jsem jen staré, nepotřebné křeslo. Bývalo jsem v kanceláři agenta Jimmiho Pocketa. Byl to agent tajné služby TNS, spadající pod MI6. Rádo bych se s vámi podělilo o dobrodružství, které zažil Jimmy.

Jimmy vešel do kanceláře pana Germana. Páchla kouřem z cigaret a levnou kolínskou. „Dobrý den, posadte se, pane Pockete,“ uvítal šéf Jimmiho. „Mám pro vás úkol. Podařilo se nám chytit tohoto nájemného vraha, po kterém pátráme poslední dva měsíce. Vy máte za úkol zjistit, kdo ho najal. Plán je takový. Zavřeme vás s ním do cely a budete na to mít přesně měsíc. Pokud můj úkol nesplníte, víte, co vás čeká,“ řekl pan German a s vážnou tváří poklepal tužkou na výpovědní listinu.

Jimmy seděl v cele na posteli a pozoroval vraha ořezávajícího klacík. „Jak se jmenuješ?“ snažil se Jimmy započít rozhovor. „Simon. Simon Levis. A ty jsi kdo?“ zvedl se a podal Jimmymu ruku. „Já jsem Ji... teda James Robert,“ vykotal Jimmy ve snaze vymyslet si falešné jméno. Jimmy se snažil spřátelit se Simonem co nejvíce, aby zjistil, kdo ho najal. Povídal si s ním celé dny i noci, celé týdny.

Po měsíci a půl v cele se Jimmy zptal Simona: „Proč jsi to vlastně dělal?“ „Pro peníze, ten chlápek mi za to nabízel slušný balík. Já jsem jen naivně kývnul,“ řekl s povzdechnutím Simon. „A jak se jmenoval ten chlap?“ otázal se rozpačitě Jimmy. „Jmenoval se Adam Port. Bydlí na Floridě,“ řekl Simon.

Jimmy klusal po chodbě směrem ke kanceláři pana Germana. Bez vyzvání otevřel dveře a udýchaně zvolal: „Jmenoval se Adam Port a bydlí na Floridě.“ Pan German položil cigaretu a řekl: „No výborně pane Pocket. Ale musím vás zklamat. Vzpomínáte, co jsem vám říkal? Měl jste na to měsíc! Tohle byl měsíc a půl! Je mi to líto,“ řekl, zatímco vyplňoval výpovědní listinu. „Máte padáka. Na shledanou,“ řekl smutným hlasem pan German a naposled podal Jimmimu ruku.

Zdrcený Jimmy ležel doma na posteli a snažil se srovnat si myšlenky. Několik dní takhle přemýšlel. Nakonec si řekl, že začne nový život. Našel si novou práci, přítelkyni a žil znovu šťastně.

Jednoho dne odešla Jimmiho přítelkyně do obchodu. Jimmy zůstal doma sám. Někdo zazvonil. Když otevřel, uviděl muže s pronikavě zelenýma očima. „Prásknul jsi mě. Přijel jsem sem až z Floridy jen proto, abych vykonal jednu věc,“ řekl muž. Vytáhl kudlu zpoza opasku a zabodl ji Jimmimu přímo do srdce.

A jak jsem dopadlo já? Ležím tady na skládce a povídám si se starou televizí. Občas na Jimmiho vzpomínám. Ve své kanceláři na mě sedával celých šest let.

Autorka: Tereza Kubicová, 6. A

Moje třída v pravěku

Každý všední den chodíme do školy. Učíme se, čteme, píšeme, cvičíme. Bereme to všechno jako samozřejmost. Ale nikdy jsem nepřemýšlela, jak by vypadala naše třída v pravěku.

Začneme tím, jak by vypadala naše škola. Nejspíš by se nacházela v nějaké jeskyni. Zdi by byly mokré a studené, po zemi by běhal hmyz a všude okolo by létali netopýři. Moc hezká představa to není. Ale určitě bychom našli něco příjemného, třeba velké ohniště, u kterého bychom se všichni ohřívali. Nebo by naše škola mohla být venku pod přístřeškem postaveným ze slámy a větviček. To bychom měli daleko více světla. Takže podle mě by byla škola přes léto venku a v zimě v jeskyni.

A jaké by byly vyučovací hodiny? To je jednoduché. Byli bychom rozděleni do dvou skupin. Dívky by měly daleko více předmětů než chlapci. Dívky by se mohly učit udržovat oheň, starat se o domácnost a vyrábět keramické nádoby. Myslím, že by se mohly učit poznávat různé druhy rostlin, plodů a hub, které jsou k snědku. Dále by se určitě zabývaly tkalcovstvím a zhotovováním oděvů z kožešin. Chlapci by měli jen jeden předmět, a to lov. Protože to vyžaduje hodně úsilí. Když chcete uživit celou rodinu, pak musíte ulovit něco většího než zajíce. Nejdůležitější by bylo ubránit se před nebezpečnými tvory.

Jak by vypadala pravěká přestávka? Myslím, že úplně stejně jako u nás ve třídě. Rozdíl by mohl být ve školní svačině. Svačina by vypadala oproti koblížkům a koláčkům úplně jinak. Měli bychom například mamutí steak, rybu, kořínky nebo lesní plody. Taky by přestávky nebyly tak poklidné, protože nikdy nevíte, jaká šelma na vás zaútočí. Ale rozhodně by byl přestávky delší, třeba hodinové, abychom maso stačili případně pokousat. Takže podle mě by se naše třída chováním moc nelišila, měli bychom jiné oděvy, dovednosti a svačiny. Ale jaká by byla doopravdy naše třída v pravěku? To nejspíš nikdy nezjistíme, ale můžeme uvažovat a snít, jak by mohla vypadat.

Autorka: Kateřina Tempírová, 9. B

Jak vznikl popcorn

Před 5000 lety žil v jižní Americe kmen Popáčů. Ti pravidelně pořádali výpravy za potravou. Tyto výpravy trvaly většinou dva dny. Jednou došly všechny zásoby v chýši a všichni muži se vydali na výpravu za potravou. Po namáhavém dni si ustlali pod stromy u kukuřičného lánů. V noci bylo velké teplo, a proto se pořád budili. Když se v polovině noci vzbudil náčelník Corn, slyšel velmi zvláštní pukání. Znělo mu to jako zvuk nějakého obojživelníka, a tak vzbudil ostatní muže. Všichni usoudili, že by to mohlo být nějaké zvíře, a chtěli ho ulovit, protože každá potrava se hodí. Bohužel ani jeden smysl jim neporadil, kde by to zvíře mohlo být. Pukání se totiž ozývalo ze všech stran. Tak to po nějaké chvíli vzdali a šli spát. Když se ráno vzbudili, všude kolem nich byly bílé měkké kuličky. Náčelník Corn poručil mužům, aby to prozkoumali. Nikdo to nepoznal, ale když to zkusili sníst, chutnalo jim to! Corn tedy poručil nabrat plné palmové tašky toho dobrého neznámého a donesli to do chýše. Ženám i dětem to velmi chutnalo a rozhodli se to pojmenovat podle jejich kmene „Popáči“ a nalezce náčelníka Corna. Tedy Popcorn. Za týden byly vyslány ženy na stejné místo pro další popcorn. Když ale došly na místo, kde měl být, našly jen klasy kukuřice. Pořádně to tam prozkoumaly a šly spát. Ráno byl kolem nich zase popcorn. Hned jim došlo, odkud se vzal. Nabraly tedy i klasy kukuřice a hrdě se vydaly k chýším. Všichni je přivítali s nadšením a uspořádali oslavu kolem ohně, aby poděkovali bohům za tyto dary. Rozdělali velký oheň a kukuřici a tašky

s popcornem položili hned vedle něj. Po chvílce oslav začala kukuřice pukát a kmen Popáčů se zalekl. Určitě to byla odezva bohů. Hned tedy zavedli novou tradici. Každý týden obětovali bohům pět kukuřic i nějaký popcorn. Aby bohy uspokojili úplně, začali si vyrábět z něj i náhrdelníky, čelenky a náramky.

Tajemství popcornu se uchovávalo z generace na generaci, a proto o něm dnes víme i my.

Autorka: Klára Grygarová, 7. B

O nanuku a škole

Autorka: Lucie Zelená, 3. B

Mírná řeč láme hněv

Jak toto přirovnání vysvětlit? Můžeme použít několik příkladů: ve vztahu mezi partnery, v rodině, mezi sourozenci nebo mezi kolegy v práci. Prostě všude tam, kde se řeší mezilidské vztahy.

Bývá to vlastně všude podobné. Ve všech vztazích může dojít ke konfliktu. Partneři se třeba na něčem neshodnou a může se to řešit dvěma způsoby. Buď si v klidu o všem promluví nebo se začnou hádat, křičet na sebe. Záleží také na povaze člověka. Každé další kruté slovo může rozdmýchávat oheň hněvu.

V první řadě je třeba vychladnout. Jak se říká: „Nic se nejí tak horké, jak se to uvaří“. S klidnou hlavou se lépe přemýšlí i argumentuje. Stačí, když se jeden z nich uklidní. Když nepřihazuje do ohně polínka, začne uhasínat. Tak je to i s oním hněvem. Pokud jeden mluví mírně, může zlomit hněv toho druhého.

Jestliže se to nepodaří hned, může se některý z nich pokusit o nápravu i později, protože když se to neurovná, může hněv přetrvávat i delší dobu a nevyřešené situace mohou dokonce i nadobro zničit vztahy mezi lidmi. Vždycky může někdo přijít a omluvit se, i když udělat první krok bývá někdy velmi obtížné. Partner může koupit květinu nebo nějaký dárek tomu druhému, sourozenec může druhému pomoci a kolegové se třeba pozvou na kafe. A co z toho vyplývá? Není umění vybuchnout, to zvládne každý. Ale zmírnit se a pomoci k tomu i druhému, to je to pravé umění.

Autorka: Veronika Pištěková, 9. B

Prapták

Vypadá jako drak zkřížený s ptákem. Má tělo pokryto světle modrými šupinami, zobák má tmavě modrý a má 2 špičáky. Ocas připomíná dračí a je hodně dlouhý. Přední končetiny zakončují dračí drápy a zadní tvoří ptačí pařáty. Má světle modré oči, dračí uši a hadí jazyk. Na dračích křídlech jsou také šupiny.

Autorka popisu: Adéla Žáková, ilustrace Sára Parmová ze 3. A

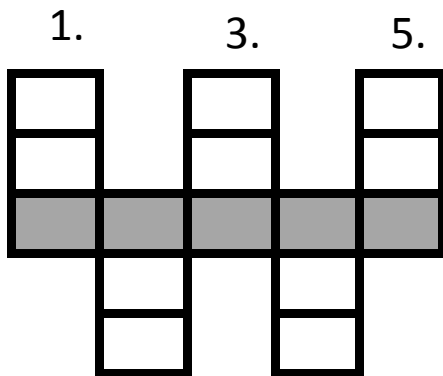

Hledej rozdílly

Autor: Filip Lofítek, 7. B

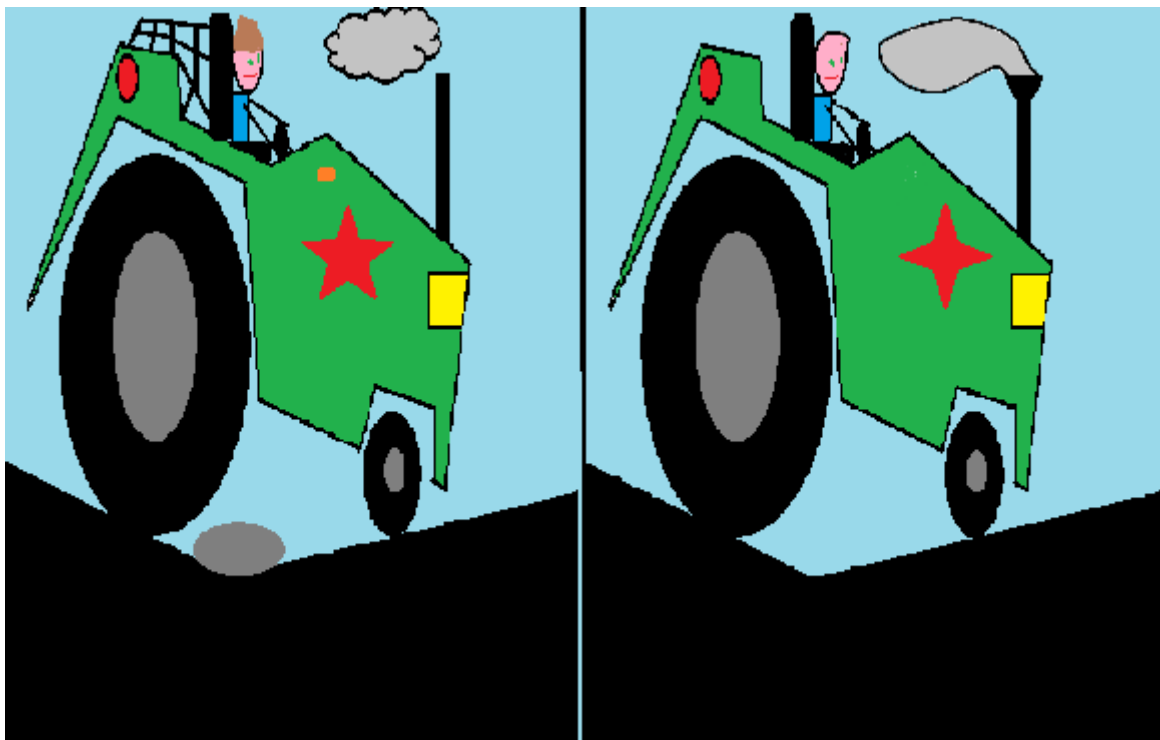
Křížovka 1

1. Proutěná nádoba
2. Černý pták
3. Orgán zraku
4. Zmrzlá voda
5. Ženské jméno

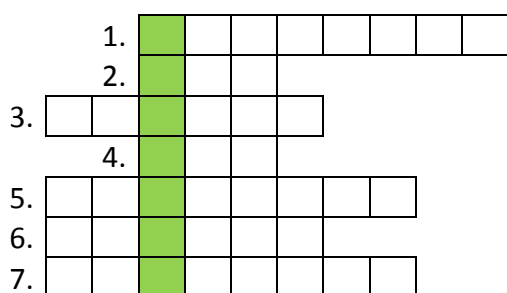
2. 4.

Hledej rozdíly

Autor: Jindřich Kopp, 7. A

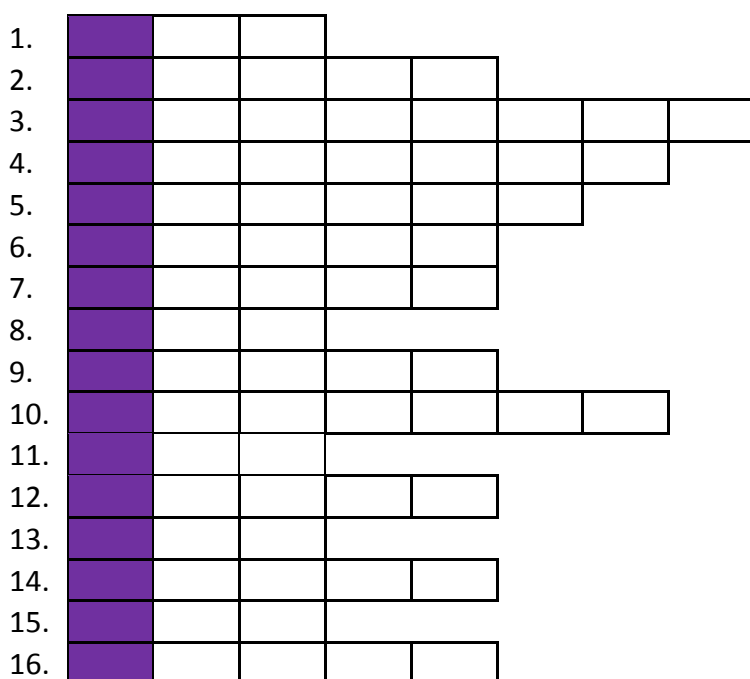
Křížovka 2

1. Živočich s plochým tělem, zapáchající hmyz.
2. Krásnoočko, váleč a žabí vlas jsou příklady...
3. Háďátka, škrkavky a roup jsou příklady ...
4. Kapr, karas a úhoř jsou zástupci ...
5. Věda o přírodě.
6. Opadavý jehličnan.
7. Jahodníku slouží k rozmnožování ...

Autorka: Julie Čiháková, 7. A

Křížovka 3

- 1) Nejlepší přítel člověka.
- 2) Něco jako máslo.
- 3) Spojené státy ...
- 4) Visí vzhůru nohama, je to zvíře.
- 5) Žije v Americe od pradávna.
- 6) Je to černo žlutý hmyz.
- 7) Většinou to má každý v ledničce. Masný výrobek.
- 8) Dívčí jméno, svátek má na Vánoce.
- 9) Plácačka se používá na ...
- 10) Je to modrá náplň do péra.
- 11) Bydlí se v tom.
- 12) Větší tlačítko na počítačové klávesnici.
- 13) Jídelní... - nábytek.
- 14) Je to stát v Africe, je tam

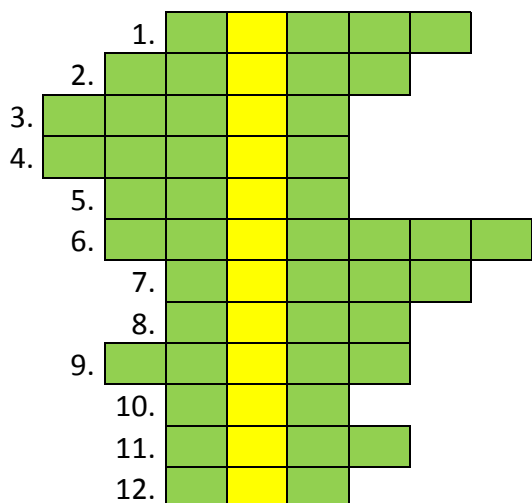
teplo a jsou tam použité.

15) Jednotka hmotnosti.

16) Země na jihu Asie, jsou tam hinduisté, je tam chudoba.

Autorka: Adéla Bednářová, 7. B

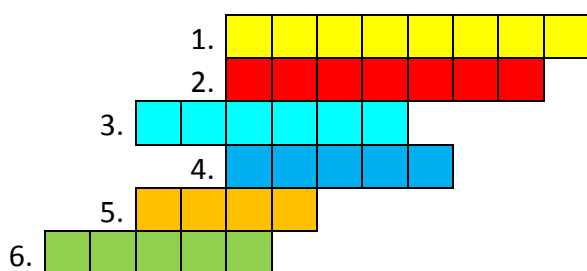
Křížovka 4

1. Velká ulička.
2. Kaluž jinak.
3. Nástroj rybáře.
4. Jí to králici.
5. Díra.
6. Rovnokřídlý hmyz.
7. Zloděj.
8. Koryš.
9. Část horní končetiny.
10. Orgán čichu.
11. Mužské jméno - 25. června má svátek.
12. Příklad na sušení vlasů.

Autor: Dominik Holaň, 7. A

Křížovka 5

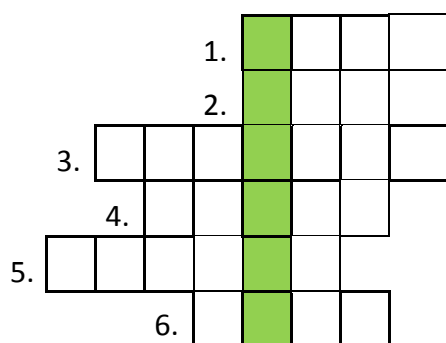

1. Lidé, kteří povzbuzují ve sportu.
2. Ti, kteří mají něco proti ostatním rasám?
3. Skupina lidí ve středověku?
4. Druh pštrosa?
5. Co se narodí člověku?
6. Muslimské město?

Autor : Matěj Ducháček, 7. A

Křížovka 6

1. Pozdrav.
2. Britské letectvo (zkratka malými písmeny).
3. Městský dopravní prostředek na kolejích.
4. Autorské ...
5. Opak lži.
6. Obrněné vozidlo s pásy.

Autor : Jindřich Kopp, 7. A

ŘEŠENÍ

1. F a n o u š c i
 2. r a s i s t a
 3. f r a k c e
 4. n a n d u
 5. d í t ě
 6. M e k k a

1. a h o j
 2. r a f
 3. t r a m v a j
 4. p r á v o
 5. p r a v d a
 6. t a n k

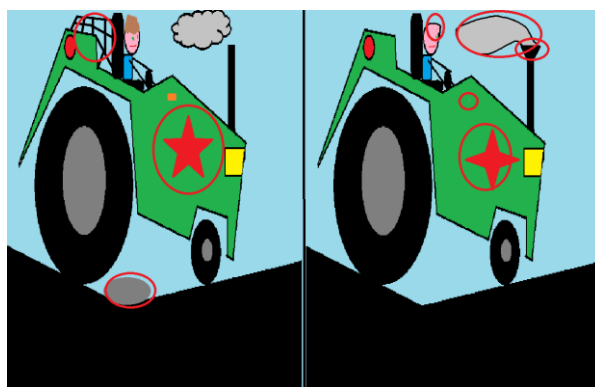
1. u l i c e
 2. l o u ž e
 3. u d i c e
 4. j e t e l
 5. j á m a
 6. k o b y l k a
 7. l u p i č
 8. k r a b
 9. l o k e t
 10. n o s
 11. i v a n
 12. f é n

1. p l o š t i c e
 2. ř a s
 3. h l í s t ů
 4. r y b
 5. b i o l o g i e
 6. m o d ř í n
 7. š l a h o u n y

1. k o e
 o k v
 š k o l a
 s d

2. 4.

p e s
 s á d l o
 a m e r i c k é
 n e t o p ý r
 i n d i á n
 v č e l a
 š u n k a
 e v a
 m o u c h y
 i n k o u s t
 d ů m
 e n t e r
 s t ů l
 e g y p t
 t u n a
 i n d i e

Členové redakce:
 Žáci 7. A a 7. B

Vedoucí redaktorka:
 Mgr. Lucie Křiváková

Příspěvky posílejte na e-mail: lucie.kr@seznam.cz

Časopis obsahuje tvorbu a příspěvky žáků a učitelů, které vyjadřují jejich názory. Tyto názory se nemusí shodovat s postoji redakce. Redakce si vyhrazuje právo došlé příspěvky zkrátit, přepsat, cenzurovat a drobně upravit.